

אריק לביא מבדר את החיילים
"נכניס להם"

הטלביזיה בחזית
כשהתותחים שותקים, מצלמות המוות

והיא מגישה את הסל לחיילים. היא חיפשה את בעלה בכל האיזור, ולא מצאה אותו. עכשיו היא מחלקת את מה שהכינה לו בין החיילים. "תאכלו, תאכלו", היא מעודדת את החיילים, זה טוב, יום שלם בישלתי את זה. את העוגות אפיתי לבד. היא מחלקת ביניהם את האוכל. דואגת בקפדנות שכולם יקבלו. בקריית שמונה עבדו יום שלם ואפו ער גות. ילדי בית-הספר הכינו סנדביצ'ים, ובערב ערכו קבלת-פנים במחנה צבאי, לאור נרות. "בתחילה הייתה פאניקה גדולה", כפי פרת חנה ישראלי, חיילת צעירה בת 21, ה' משמשת כמורה לעברית של תושבי קריית-שמונה המבוגרת.

אבל אחרי שהם נירגעו, היא מספרת, "התחילו כולם לטפל בחיילים כמו בבנים; מכניסים אותם לתוך הבתים, מאכילים אותם בכל טוב, רוחצים אותם, ושולחים אותם ב' חזרה למחנה".

בתל-קציר הם מדווחים לי בשמחה: "גינה לולה ושיפורה הגיעו גם השבוע, כרגיל".

גינה לולה וכשל השאר, הן ידידותיהן של החיילים הסוריים שמעבר לגבול. מדי שבוע, כל יום חמישי, מגיע לעמדה הסורית אוטובוס כחול, ובתוכו נערות ערביות שמנות ועליונות, המתפורות בין החיילים ומבדרות אותם.

חברי הקיבוץ, העוקבים אחריהן דרך ה' משקפות כבר מכירים אותן באופן אישי ו' אפילו נתנו שמות וכינויים לכל אחת. הם מקבלים אותן בשמחה כל יום חמישי, כי אילו היו מכרות וותיקות.

ולכן כשהגיע גם השבוע האוטובוס-הכחול של הסורים, נשמו כל חברי-המשק לרווחה. כי הם מיד הבינו, שבחזית הצפון עדיין הכל כרגיל.

וכשהוא לא יכול כבר לזוז, הם צועקים לו: "אנוש, קים שוין" והוא נאלץ להמשיך לרדת-ולעלות-ולרדת.

גבר צעיר, שעשה קאריירה מזהירה בחוצלארץ, הגיע ארצה בשבוע האחרון ב' מפתיע. הוא לא עבר בביתו, על מנת לא להדאיג את הוריו, והצטרף לוחרדתו. הוריו משוכנעים עד לרגע זה שהוא נמצא

ביבשת רחוקה, אינם יודעים שהוא בארץ. השבוע, מכבדת אותנו בנוכחותה גם **ויזיאן דל-ביאני** ק. מי שיחשוב ש' היא באה להרים את המוראל של הנמצאות ואחורה, ועומדות לה' גר לאמריקה, יטעה. לפני שהיא עזבה את הארץ, לאחר ש' נבחרה כמלכת יופי, היא התחייבה לחזור ארצה, הפקידה ערבות של שבעת אלפים לירות. בימים אלה הייתה צריכה לבחור בין הפחד מהמלחמה — לפחד של הפסד שבעת אלפים לירות, היא הגיעה ברגע האחרון, ימים ספורים לפני שפגה תקופת הערבות. מנהלי תחרות מלכת-היופי הבטיחו לה גם שהיא תכתיר את מלכת-היופי ה' חדשה. אבל מה — התחרות נדחתה כמובן, לרגל המצב.

ואיפה הצלמת הוזהרת **אלה זוהר**? בחזית, כמובן. לא עם עוז, אלא עם לייקה. היא הצטרפה לכמה סיורי עתונאים וצל' מים, וחזרה עם צילומים שמראים איך ה' צלמים העולמיים מצלמים. הם חיפשו אקשו, כלומר פעולה. משלא מצאו אותה, הירבו ל' צלם חיילות עד שנידמה היה שהם מחפשים את הנערה שיוכלו להכתיר אותה בטלביזיה ובעתונות העולמית כ"מיס צבא הגנה ל' ישראל 1967".

אלה

ובכן כשפגשתי אותו הסתבר שכל אלה הם צ'יובאסים. "איזה טבח, מה פיתאום טבח", הוא אמר לי, "אני לא יודע לבשל כלום, אפילו לא תה, אני תותחן".

יצחק יאנוש, בעל דיסקוטק ב' המת-אביב מתלונן בימים אלה על כאבי גב קשים. הוא ער' שה ימים שלמים אי' מונים עם התיירים של מלון רמת-אביב, מלמד אותם לרדת למקלט ולע' לות למקלט, לרדת ולעלות. כל הזקנים מתאמנים במסירות' מנפש נוראה ויורדים-יועלים מהבוקר עד הערב. והיות והם חושבים אותו למפקד הנערץ — הוא חייב להתאמן יחד איתם.

נאדיה

קובה
איפה טבח? אני תותחן!